

[Justitsministeren.]

holdt sig hos den af forældrene, som ikke har forældremyndigheden. Man bestræber sig imidlertid for at få så fyldige oplysninger om begge parter forhold som muligt, herunder erklæring fra børneværnsudvalg og eventuelt i særlige tilfælde psykiatriske undersøgelser. Jeg må derfor mene, at lovens praktisering tilgodeser hensynet til barnets tarv i det omfang, det er muligt.

Poul Thomsen: Jeg takker den højtærede justitsminister for besvarelsen, som i det store og hele sagde det, som jeg havde drømt om at justitsministeren ville svare.

Jeg vil gerne have lov til at pege på, at det forekommer mig, at man ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til, at når skilsmissetidspunktet indtræffer, vil sindene i almindelighed være i oprør, og at det derfor ofte vil være meget svært både for manden og for kvinden at tænke klart og roligt over, hvad der er barnets tarv; og velvillige rådgivere vil måske være tilbøjelige til at se mere på, om det er i orden med hus og hjem, føde og klæder, end om det er i orden med den kærlighed, som barnet trænger til, om omhuen for barnet tilgodeses på rigtig måde, at „tarv“ altså ikke er noget materielt, men i høj grad er noget åndeligt betonet.

Her har jeg også gjort den erfaring, at § 32 i myndighedsloven bruges meget lidt. Den højtærede minister var inde på det og sagde, at man helst ikke ville gøre barnet til kastebold, og det er jeg enig i, men det måtte dog være rimeligt, når forholdene ændrer sig, når det viser sig, at den afgørelse, der først blev truffet, er forkert, om det var lettere at genoptage sagen. Jeg vil derfor mene, at det måtte være rigtigt, om man i højere grad anvendte domstolene i skilsmisssager, og om man i højere grad lod domstolene være tiltrådt af lægmænd, som f. eks. kunne være psykologer, psykiatere, folk med ganske særligt kendskab til børneforsorgen eller børnepsykologer, således at man havde en sikkerhed for, at det var mennesker, der virkelig antog barnets tarv som deres. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede justitsminister, om han ikke vil finde det rimeligt, om man tager disse betragtninger med, når loven nu alligevel i anden anledning skal op til revision.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne gentage over for det ærede medlem, at de afgørelser, der er tale om ved placering af forældremyndigheden og også ved problemet om samkvemsretten, er uhyre vanskelige, samt sige, at hvad enten afgørelserne vedrørende forældremyndighedens placering henlægges til domstolene eller til administrationen, bliver vanskelighederne jo ikke mindre.

Når det ærede medlem nu spørger efter en lovændring her, vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at ægteskabsloven er til revision. Der er nedsat et udvalg, som arbejder med dette spørgsmål, for øvrigt jævnsides med udvalg i de øvrige nordiske lande, og det vil være naturligt — det er naturligt — om dette udvalg også beskæftiger sig både med spørgsmålet om forældremyndighed i almindelighed og samkvemsretten og også med spørgsmålet om, hvilken myndighed der fremover skal have afgørelsen. Der er her tale om afgørelser så vanskelige, at jeg ikke tror, nogen justitsminister vil føle nogen som helst lykke ved at skulle træffe dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thisted Knudsen* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren medvirke til, at der træffes foranstaltninger til mere forsvarelige parkeringsforhold for lastvogne efter lygtetændingstid og under usigtbare forhold på landevejene?“

Thisted Knudsen: Som det sikkert er den højtærede justitsminister og alle medlemmer af det høje ting bekendt, er det sådan, at lastvogne og påhængsvogne ofte er meget dårligt afmærket. Farven på vognenes bagparti er som regel mørk, og vognene er forsynet med alt for små baglykter. Ved parkering på landevejen efter lygtetændingstids indtræden og også i usigtbart vejr fremkalder sådanne vogne under den stadig stigende trafik på landevejen en dødelig risiko. Der var endog et blad, der skrev, at døden lurer i mørket på landevejen. Jeg erkender, at dette er noget for dramatisk, men ikke desto mindre er det sådan, at disse uforsvarelige parkeringer er skyld i alt for mange meningsløse ulykker, ulykker, der både kræver menneskeliv, alvorlige lemlæstelser og stor materiel skade.